

[Ruth Olsen]

forstener og fastlåser os i disse stive, formelle forældede former.

Det er i virkeligheden BZ-bevægelsens vigtigste budskab til inspiration for os andre. Den har ikke bedt om konfrontation med samfundsmagten, den har bedt om, at vi skulle prøve at forstå og lære noget.

Estrup (RV):

Det mest iøjnefaldende af de tre beslutningsforslag fra SF er unægtelig forslaget om enkeltpersoners adgang til at overtage lejemål efter 9 måneder, B 83. Fru Ruth Olsen havde den bemærkning, at det blot var udtryk for almindelig, rimelig retfærdighed. Jeg vil nok sige, at hvis det er almindelig, rimelig retfærdighed, så får vi et lidt specielt samfund ud af det, og det tror jeg vi skal tage i betragtning, når vi overvejer, hvordan vi løser væsentlige problemer. For jeg vil godt understrege, at det synes jeg også det er, det, vi har set omkring tomme lejligheder, specielt i København, og den samtidige mangel på ungdomsboliger.

Jeg tror ikke, det er rimeligt at opfordre til selvtægt, og jeg havde nær sagt: endda uorganiseret selvtægt; det er vel næsten det værste, man har, for man kunne jo forestille sig den situation, at flere grupper havde fået kig på den samme bolig. Hvordan skulle vi dog løse det problem?

Det, jeg nærmest fornemmer at SF gør her, er, at man siger: vi har et problem, ikke mindst i København, og det kan vi faktisk ikke løse, så derfor må vi hellere lovliggøre det. Det er jo også en måde at tackle problemerne på, men jeg synes ikke, den er heldig, og derfor vil jeg hellere opfatte forslaget som en provokation, og som en provokation kan jeg godt goutere det.

Jeg synes, at det er rimeligt at provokere på dette område. Der sker ting, som ikke burde ske, og man kan diskutere, hvem det er, der provokerer mest, men at der både er provokation fra ejerside og fra kommunal side, synes jeg ikke der er tvivl om. Jeg synes ikke, det er acceptabelt, at kommunerne ikke i højere grad anvender de muligheder, de har for genudlejning ifølge lovgivningen.

Der har jo siden efteråret været betydelig diskussion i pressen, og der har også været diskussion på folketingsplan. På Det Radikale Venstres vegne rejste jeg engang midt på

efteråret spørgsmålet om etablering af midlertidige ungdomsboliger, og siden da er der foregået forhandlinger med boligministeren og regeringspartierne, og jeg vil da sige, at det har ikke været nogen let gang på Jorden at få et sådant initiativ igennem. Jeg tror i og for sig, at boligministeren har den bedste intention om, at vi skal komme videre, og vi har også fået afsat et beløb på finansloven, men der er mange barrierer, og det må vel siges meget klart, at ikke mindst Københavns Kommune er en barriere i denne sammenhæng.

Man har ikke øjnene åbne for, at der i Folketinget er vilje til at støtte Københavns Kommune i at løse et væsentligt problem. Jeg har med nogen undren fulgt den brevveksling, som er foregået mellem boligministeren og Københavns Kommune, og man må nærmest sige, at den brevveksling har været ensidig, for der har ikke været noget svar på adskillige henvendelser fra boligministeren, da Folketingets boligudvalg bad om at få en oversigt over ledige lejligheder i København. Det forstår jeg ikke. Det synes jeg egentlig ikke Københavns Kommune kan være bekendt.

Jeg håber, at vi nu inden længe kan starte et initiativ, så de 5 mill. kr., der er afsat på finansloven, kan blive brugt på en god og fornuftig måde, og specielt skulle vi meget gerne snart have nogle ungdomsboliger ud af de 5 mill. kr., også gerne nogle ungdomsboliger, hvor man tager forsøg i bred forstand i brug som alternativ til de mere etablerede, skræddersyede ungdomsboliger, vi kender i dag.

I den forbindelse vil jeg et øjeblik vende mig til spørgsmålet om beboerrepræsentation i forbindelse med ungdomsboliger, altså B 85, hvor SF foreslår, at man nu skal udvide beboerdemokratiet og så at sige gøre kollegier og andre ungdomsboliger selvstyrende.

Jeg har meget sympati for at udvide beboerdemokratiet. Jeg synes også, at fru Ruth Olsen på det punkt brugte en meget rigtig formulering ved at snakke om mere magt over eget liv. Boligen er en helt fundamental ting i den sammenhæng. Jeg synes på den anden side, man skal gøre sig klart, at når det drejer sig om kollegier og ungdomsboliger af permanent karakter, så er der også et hensyn til eftertiden, og vi ved, at de, der bor på kollegier, bor der i kort tid. Det vil sige,